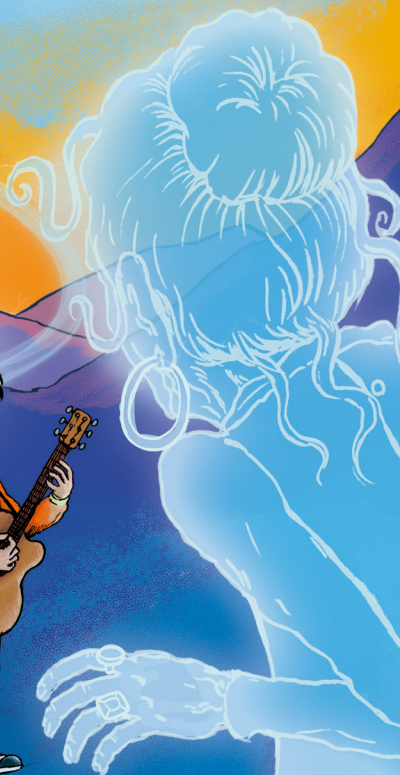
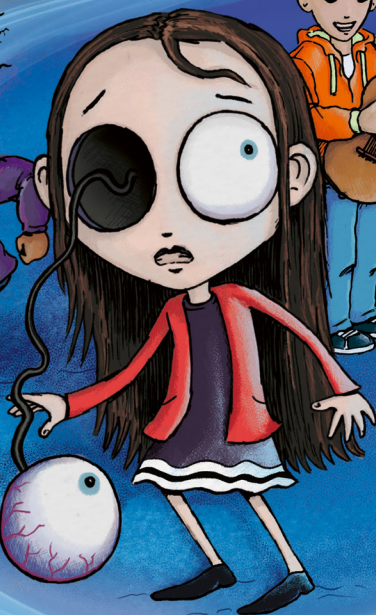

BILLY BONES

De Vriezels

De griezeligste
oma ooit

Kelly van Kempen

Met illustraties van Pete Williamson

De
Vriezels
De griezeligste
oma ooit

Kelly van Kempen

Met illustraties van
Pete Williamson

**BILLY
BONES**

Er wonen griezels tussen ons in. Dat wist je waarschijnlijk al. Misschien heb je wel een buurman met iets te scherpe hoektanden. Misschien is jouw juf telkens ziek met volle maan en heeft ze erg borstelige wenkbrauwen. Dat betekent niet dat je bang voor hen moet zijn. Absoluut niet zelfs! Ze zijn vast hartstikke vriendelijk. Net zoals de familie De Vries in dit boek. Oftewel: de Vriezels. Zij zijn griezels met een kleine g. Maar let op: er zijn ook Griezels met een grote G. Die zijn wél gevaarlijk. De meesten wonen hier ver vandaan, in de Verdwaalde Bergen.

En weet je wat fijn is? Er bestaat een soort speciale politie die ervoor zorgt dat jij nooit te maken krijgt met zo'n gevaarlijke Griezel. Die agenten werken bij de GALG: de **Geheime Afdeling voor Losgeslagen Griezels**. Wendy Vriezel is het hoofd van de GALG. En dit verhaal begint op die ene dag, toen de griezeligste bezoekers OOIT haar kantoor binnenstapten...

Bliksembezoek

Het klonk alsof de hemel in stukken brak en naar beneden stortte. Alles in het kantoor van Wendy Vriemel schudde. Koffie gutste over de rand van haar kopje. De lamp aan het plafond slingerde heen en weer. Een fotolijstje viel van de muur en het glas brak.

‘Mam!’ riep Wendy verschrikt. Ze sprong op en rende naar het lijstje toe. Op de foto stond een vrouw met een enorme lach, felrode lippen en zwart haar. Wendy slikte. De laatste keer dat ze haar moeder zag, hadden ze flink ruzie gehad. Een jaar lang spraken ze elkaar niet. En toen ging ze dood. Wendy kreeg buikpijn als ze aan die ruzie dacht.

Buiten ging het ene na het andere autoalarm af. Er klonk gegil. Wat was er allemaal aan de hand? Wendy raapte vlug de grote stukken glas op en legde die op haar bureau. Toen ze naar het raam liep, kneep ze haar ogen dicht tegen

een bijzonder fel licht. ‘Wat krijgen we nou?’ mompelde ze. Aan de hemel stond een enorme bliksemschicht, onbeweeglijk, als een litteken van een kwaadaardige vloek. Wendy staarde er met open mond naar. Een paar seconden, een minuut, tien minuten. Maar de bliksemschicht bleef waar hij was.

Het was niets voor Wendy Vriemel om pas zo laat te merken dat ze niet meer alleen was. Ze was een goedgetrainde agent. Een van de besten. Toch was het nu zo dat Wendy met haar rug naar de deur stond, en niet wist hoelang er al iemand in haar kantoor was. Ze had de deur niet horen opengaan. Ogen prikten in haar rug. Vier paar ogen zelfs.

Wendy liet niets merken. Kalm tuurde ze uit het raam terwijl ze zich voorbereidde op een gevecht. Ze had geen idee wie haar probeerde te besluipen, maar als hoofd van de GALG, de Geheime Afdeling voor Losgeslagen Griezels, had ze vijanden genoeg.

Toen ademde ze kort in, draaide zich met een ruk om en haar tientallen zwarte kraaien schoten uit de takken op haar hoofd. Met een schelle

strijdkreet doken ze af op de twee figuren bij de deur.

De langste figuur hief zijn hand op en de kraaien bleven als bevroren in de lucht hangen.

Wendy's hart sloeg over.

Het leek alsof de tijd was stilgezet. Dit was onmogelijk!

Uit de schaduw stapte een man. Onder zijn gouden harnas staken twee gespierde armen uit en in zijn hand hield hij een gouden staf. Alleen zijn hoofd was niet dat van een mens, maar van een jakhals. Dit kon maar één iemand zijn.

'Anoebis?' fluisterde Wendy. Was dit echt? Ze knipperde nog eens met haar ogen. Hij stond er nog steeds. En naast hem stond zijn grommende, kwijlende, driekoppige hond. Zo groot als een paard. Ros, zo heette ze.

Wendy kende het tweetal alleen uit boeken. Ze waren de bewakers van het hiernamaals. En nu waren ze hier. Op aarde. In haar kantoor.

'Wendy Vriemel,' zei Anoebis met een knikje. 'Hoofd van de GALG.'

'Mijn kraaien...' fluisterde Wendy. Het deed haar pijn om zonder ze te zijn.

De man wuifde nog eens met zijn hand en de kraaien kwamen weer tot leven. Ze draaiden zich om, geluidloos en verslagen, en kropen terug in Wendy's takken.

'Wij zijn verplicht om de GALG te vertellen dat er iemand is ontsnapt uit het hiernamaals,' zei Anoebis.

Wendy staarde hem aan. Waarschijnlijk had ze hem niet goed verstaan. 'S-sorry?' stamelde ze. Het hiernamaals was de plek waar je naartoe ging

als je stierf. Sommige mensen noemden het de hemel of het paradijs. Maar één ding was zeker: je kwam daar nooit meer van terug.

Wendy draaide zich om naar het raam en bekeek de bliksemschicht die nog steeds door de hemel sneed.

‘De ontsnapte ziel heeft dat veroorzaakt,’ snoof Anoebis. Hij was er zo te horen niet blij mee. ‘Omdat dit nog nooit eerder is gebeurd, weten we niet precies wat de ziel kan aanrichten op aarde. Maar mocht er iets vreemds gebeuren, dan weet u dat wij ermee bezig zijn.’

‘O, heel fijn,’ zei Wendy. De ene na de andere vraag schoot als vuurwerk door haar hoofd. En vooral: hoe is het daarboven? Maar ze hield zich in. ‘Wat kan de GALG voor jullie doen?’

Anoebis schudde zijn kop. ‘Dit is onze zaak. Bovendien denk ik niet dat de ziel zichtbaar is voor jullie.’

Wendy glimlachte. ‘Ik heb enkele agenten in dienst die geesten kunnen zien, hoor.’ Ze klonk trots. En dat was ze ook. Niet veel griezels konden geesten zien.

‘Een ziel uit het hiernamaals is niet hetzelfde als een geest,’ zei Anoebis kortaf.

Wendy knikte. ‘Juist,’ zei ze, al had ze eigenlijk geen idee wat het verschil was. ‘En als de ziel is gevonden en weer terug is naar het hiernamaals, verdwijnt die bliksemschicht dan ook weer?’

Anoebis klemde zijn hand steviger om zijn gouden staf. Zijn stem klonk ruw toen hij antwoord gaf: ‘Zodra wij haar hebben opgepakt, zal de scheur in de hemel zich inderdaad sluiten. Maar de ziel zal niet terugkeren naar het hiernamaals. Als straf zal zij verdwijnen in het niets en vergeten worden.’

Het voelde alsof Wendy’s bloed in ijs veranderde. ‘Vergeten worden?’ vroeg ze schor.

Anoebis knikte. ‘Door iedereen die haar ooit gekend heeft.’

Wendy sloeg een hand voor haar mond. ‘Maar dat is verschrikkelijk! Dan straft u niet alleen deze griezel, maar ook haar familie. Of heeft ze die niet?’

Anoebis antwoordde met opeengeklemd kaken: ‘Ontsnappen uit het hiernamaals is een misdaad. En dit is daarvoor de straf. Alleen als ze

uit zichzelf terugkeert, voordat wij haar vinden, kan ze die ontlopen.'

De driekoppige hond blafte woest.

'Rustig maar, meisje,' zei Anoebis en hij aaide even over de middelste kop van de hond. 'We krijgen haar wel te pakken.'

'Vergeef me,' zei Wendy snel. 'U doet natuurlijk gewoon uw werk, daar weet ik alles van. Regels zijn regels. Wordt de familie hierover ingelicht?'

'Die is al ingelicht.'

'O?' zei Wendy verrast. 'Hebt u dat zelf gedaan?' Ze kon zich niet voorstellen dat dit wezen uit de hemel gewoon op de thee ging bij een nietsvermoedende familie.

Het duurde even voordat Anoebis reageerde.

Ondertussen drupte er een klodder kwijl uit de linkerkop van de hond op de vloer. **PLETS.**

'Ja,' zei Anoebis toen. 'Want ú bent de familie, mevrouw Vriezel. En de ontsnapte griezels is uw moeder.'

A stylized illustration of a cracked apple with a vine. The apple is grey with a small stem and a hole at the top. It has several cracks on its surface. The vine is black and curly, extending upwards and to the right. There are motion lines around the apple, suggesting it is falling or vibrating.

De herfstvakantie

Het standbeeld waar Appel Vriezel tegenaan leunde stond aan de rand van het schoolplein. Het was een jongen van ijzer. Hij stond met gespreide armen en zong met zijn mond wijd open. Dat zag er nu best vreemd uit, omdat er al urenlang een bliksemschicht in de lucht stond. Het was een beetje alsof de jongen zó vals zong dat de hemel ervan uit elkaar spatte. Appel grinnikte bij die gedachte. Als het standbeeld zo vals zou zingen als haar moeder, zou dat best kunnen.

Ruben en Steef kwamen slippend met hun fietsen naast Appel tot stilstand. ‘Kun je dat trucje van net alsjeblieft een keer bij ons thuis uithalen?’ smeekte Ruben. ‘Als onze tante komt oppassen?’ De broers gierden het uit.

Appel kreeg een blos op haar wangen. Toen het vanmiddag zo hard donderde en die bliksem verscheen, waren van de schrik allebei haar ogen

eruit geplopt. Dat gebeurde wel vaker, maar dit keer belandde het ene oog precies in de fruitsalade van juf Bo en het andere oog in de pasta pesto van juf Evie. Hoe kreeg ze dat toch voor elkaar? Eerst hadden de juffen heel hard gegild, zowel van de donderslag als van het oog in hun kom, en daarna hadden ze samen met de hele klas de slappe lach gehad. Dat was fijn. De kinderen uit Appels klas vonden haar ploppende oogballen niet meer zo walgelijk en eng als vroeger.

‘Het was helaas geen trucje,’ zei Appel tegen de jongens. ‘Het ging per ongeluk.’

‘Ongelooflijk!’ riep Ruben uit. Daarna stootte hij zijn broer aan. ‘Scoorde jij maar vaker per ongeluk, dan wonnen we weer eens met voetbal.’

Steef gaf zijn broer grinnikend een duw. Daarna keek hij weer naar Appel. ‘Wat zie jij eigenlijk?’ vroeg hij en hij wees naar de bliksemschicht. ‘Jij hebt de beste ogen van ons allemaal.’

Dat was waar. Appels ogen waren zo groot als soepkommen en ze kon een stuk beter zien dan een normaal kind. Ze keek nog eens naar boven. ‘Het lijkt wel alsof er een scheur zit in de hemel,’ zei ze. ‘Maar dat kan natuurlijk niet.’

Steef haalde zijn schouders op. ‘Volgens mijn oma gaan we allemaal naar de hemel als we dood zijn. Misschien vallen straks de doden naar beneden.’ Hij grinnikte om zijn eigen grap en Ruben lachte mee. Daarna zwaaiden ze. ‘Fijne vakantie, Appel! Komen jullie een keer langs?’

‘Ja, leuk,’ zei Appel en ze zwaaide toen de jongens wegfietsten. Met ‘jullie’ bedoelden ze haar en Amin. Amin was haar beste vriend. Of haar vriendje. Zoiets. Ze waren in ieder geval bijna altijd samen. Nu even niet, omdat ze weer op hem moest wachten omdat hij zat te poepen.

Pas toen het schoolplein al bijna leeg was, kwam Amin zingend naar buiten. Op zijn rug droeg hij zijn gitaar in een grote, zwarte gitaartas. ‘Vakantie, vakantie, vakantie!’ zong hij. ‘Ik vaar met mijn boot tot ik denk dat ik land zie!’

Appel lachte en zong mee. ‘Vakantie, vakantie, vakantie!’ Ze duwde zichzelf weg van het standbeeld. Haar billen waren koud geworden. Het liefst zou ze even flink met ze schudden, maar de kans was groot dat er dan weer een oog uitplopte. ‘Denk je dat Falco nog lang moet nablijven?’ vroeg ze toen Amin een arm om haar heen sloeg. Haar

broertje had straf omdat zijn kraaien weer iets of iemand hadden ondergepoept. Het ging bij jongens wel vaak over poep, bedacht ze.

Voordat Amin kon reageren, zag ze Falco al de school uit vliegen. Hij werd door vier kraaien gedragen, die hem vasthielden aan de takken die uit zijn hoofd groeiden.

‘Dat viel allemaal best mee,’ zei hij toen zijn kraaien hem neerzetten. ‘Maar na de herfstvakantie geldt een nieuwe regel op school: er mag niet gepoept worden op fietsen.’

Amin trok een wenkbrauw op. ‘Mocht dat eerst wel?’

‘Nou ja, er was tot nu toe geen regel voor, dus ze konden me er vandaag niet voor straffen,’ zei Falco en hij grijnsde breed. Toen keek hij langs Appel heen, naar iets wat er achter haar gebeurde. Zijn grijns verdween.

‘Wat is er?’ vroeg Appel en ze draaide zich om. Achter haar stond nog steeds het standbeeld van de zingende jongen. Alleen knipperde hij nu met zijn ogen. Daarna bewoog het beeld zijn vingertoppen. En toen sprak hij, alsof hij een levend wezen was: ‘Hèhè, eindelijk zijn jullie

compleet. Ik wacht al uren. Meneer Vriemel wil dat jullie meteen naar huis komen.'

De meeste kinderen zouden waarschijnlijk flauwvallen als ze een standbeeld tot leven zagen komen. Maar Appel en Falco niet. Dit gebeurde nou eenmaal als je vader zelf half-standbeeld was.

'Wat nou weer?' klaagde Falco. 'Ik wil nog niet naar huis.'

'Is er iets ergs?' vroeg Appel bezorgd. Dat moest haast wel. Haar vader wekte de ijzeren jongen bijna nooit tot leven. Dat mocht niet van mevrouw Vriemel, omdat ze bang was dat een leerkracht of ouder het zou zien. En die zou daar dan weer van alles van vinden.

'Dat horen jullie zo wel,' zei de jongen. 'Maar het is echt dringend. Hup! Hup! HUUUUUUP!' Dat laatste zong hij. Het klonk vreselijk roestig.

Amin pakte Appels hand. 'Ik ga mee.'

Maak kennis
met oma Vriezel...
de griezeligste oma ooit!

Oma Vriezel is ontsnapt uit het hiernamaals! De familie Vriezel zet alles op alles om haar te vinden. Dat is alleen nogal lastig, want oma is **ONZICHTBAAR**... Appel blijkt de enige te zijn die haar kan zien en horen.

Oma heeft Appels hulp nodig om een tehuis vol griezelkinderen te redden van slechte Griezels. Samen met haar broertje Falco en haar vriend Amin gaat Appel mee op de reddingsmissie. Maar ze moeten het wel geheimhouden voor hun ouders...

Wat heeft oma allemaal te verbergen?

Met gratis
liedjes! 🎵

www.billybones.nl

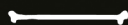
B
—
—

Dit boek is goedgekeurd door

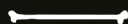
ZIEN IN DE KLAS

DIT BOEK IN DRIE WOORDEN

Griezelen

Humor

Avontuur

